

© Хараламби Марков

А Л Г О - Р И Т Ъ М Н А И Н - Т И М - Н О С Т Т А

> и л ю с т р а ц и я Д и я н а Н а н е в а

Флуоресцентните лампи зажузаха и грейнаха в болезнено бяло: крехки ребра от светлина под тавана на работилницата. В „Ергономични оргазми“ миришеше на застояла близост, вазелин и антибактериален сапун – точно както Добрин обичаше да започва утрините си.

Той вдиша главозамайващия аромат дълбоко, лакомо. Прииска му се да можеше да форматира обонянието си в памет, когато в общия аромат се вля и остротата на кафето, което той носеше в чаша от излъскан като огледало метал. След това се отправи към работното си място в ъгъла до прозореца. Там, където нямаше изправени рамо до рамо секс-кукли – несигурни ограждения, които само намекваха за уединение в отвореното пространство – кули от продълговати кутии се издигаха почти до тавана. Беше почти невъзможно да се движи човек.

Дъхът на Добрин замъгляваше листовите прозрачна пластмаса, докато той се промъкваше на пръсти и с рамото напред между демонстрационните модели – някои имаха крайно преувеличена човешка анатомия, стъклени очи и лъскави перуки, а други изглеждаха извънземно със способността си да предизвикат калибрирани оргазми и с ярките си цветове – и големите колкото ковчези кашони, които крещяха ЧУПЛИВО в предупредително червено и жълто. Вече на стоящото си бюро, той включи машината си и прегледа новопристигналите модели, които чакаха за редовния преглед или имаха нужда от основен ремонт.

Първата глътка кафе изгори устата му, но при все това той преглътна, за да се разбуди, после постави чашата до инструментите си – до един подредени в перфектна права линия по ред на употреба от ръба на работния му плот до клавиатурата на стоящото бюро. Имаше един час да се наслаждава на тежката индустриална миризма, преди да е станало десет и колегите му да са дошли и започнали да се оплакват, че тук не може да се диша. А той – да запее старата песен: *Оф, все забравям; нали имам слабо обоняние.*

Номерата на моделите, които му бяха възложени, се заизливаха в колонка. Смарт дилдота и пенис рингове. Широкообхватна теледилдоника. Нищо кой знае какво. Нямаше какво да го развълнува, докато не видя Неговата секс кукла.

GHMM-VT746.

Внушителни, повелителни главни букви. Цифри, чието изричане звучеше като обещание – *сексът предстои*. Турето като мостче между два речни бряга. Вече не произвеждаха такива – стар модел, обитател на изродната долина, който с появата си се бе провалил чутовно и почти пълният банкрут на производителите бе послужил за урок на компаниите, че абсолютните реплики на човека са прекалено странни за крайния потребител.

Най-накрая.

Явно бе пристигнала вчера малко след като той си е тръгнал. Врътна се на стола си и стана, започна да потупва по таблета на всяка кутия със смарт пръчицата си, тъмните повърхности на екраните светваха и разкриваха идентификационните номера; накрая я намери на върха на ниска кула от кутии, взе я и я положи на работната маса.

Бяха изминали повече от три дълги месеца, откакто момчето бе изпратило последно андроида си на поправка – още малко и щеше да се води нарушение по закона за регулация на секс-игралките. Според него всички високофункционални секс-игралки, независимо дали хуманоидни, или не, трябваше да минават на всеки три месеца през проверка в лицензиран сервиз, нищо че повечето такива предлагаха скоростна ежемесечна проверка на андроидите на премиум цена. След като втората очаквана дата за преглед бе дошла и отминала, без куклата да стигне до масата му, Добрин бе започнал да се тревожи, че момчето е избрало друг сервиз в София, или още по-лошо: че я е изхвърлило в контейнерите за електробоклук, откъдето да бъде продадена за скрап от циганите, които сновяха из града в паянтовите си каруци, теглени от коне.

Но днес съдбата му се бе усмихнала. Включи горната лампа, а после – с още едно почукване на пръчицата по бутона за заключване – и екрана. Листовите оризова хартия размиваха очертанията на едрата ѝ фигура като сатенена мъгла, но не след дълго куклата се разкри цялата. Приличаше на чернова на незавършен човек: прекалено широки рамене, шестоъгълници като в пчелна пита вместо очертани мускули и изражение, което дори оризовата хартия не можеше да смекчи. Куклата беше грубата геометрия на похотта, превърната в продукт, чиято изработка отдавна бе усъвършенствана.

Добрин разчисти хартията, за да може да огледа на светло и с лупа. Дизайнът на куклата далеч не бе от най-удобните за потребителя, но Добрин намираще нови следи от зъби и нокти върху силиконовата кожа при всяка следваща инспекция. Стандартният модел дилдо беше махнат и сложен в прозрачна кутия до бедрото. На мястото му на таза зееше празна дупка, през която се виждаха вътрешните двигатели. Той загледа лицето с удивление. Беше странно колко много чертите на фабричния образец наподобяваха тези на собствено му лице – най-обикновен в генетично отношение мъж.

Но не това лице жагуваше да види той. Не – онова, другото, го чакаше в камерата, която бе инсталирал в окоето на куклата. Разхищение на перфектна нано-камера, това си бе помислил, започвайки работа върху модела, но когато за първи път видя момчето във вихъра му, на мига разбра, че ще си върне вложеното десеторно. Добрин се замоли в камерата да има още свободно място. Като знаеше колко често момчето яхваше андроида си, вероятността да няма не бе малка.

Окоето изскочи с лекота и след мигновен трансфер на данни записът тръгна на екрана на Добрин. С разтворен цип и ръка, готова да му достави удоволствие, той за пореден път престъпи толкова много закони за защита на личните данни – рискът, на който се излагаше, отдавна бе добил абстрактни измерения. Но си заслужаваше след тримесечната суша.

Добрин следваше модела на всеки порносайт с материали, заснети със скрита камера – правиш го, защото можеш. Защото онзи, когото шпионираш, няма значение. Защото е възбуждащо. В началото уебстраницата не бе успяла да увлече ъндърграунд общностите на перверзниците с подбора си от безлични хора и техните невпечатляващи оргазми. Предложенията бяха скромни и привличаха само най-отдадените фетишисти, на които не им пукаше как изглежда човекът. Но после се бе появило това момче и страницата бе започнала да прави пари. И то добри. Особено в сравнение с тези, които той изкарваше от човъркането и ремонтването на чуждите секс игралки, а и допълнителните пари винаги са добре дошли.

ВОІ – истинското му име не беше известно и беше без значение – пороци моментална, са-

мовъзпроизвеждаща се похот. Зрителите бяха привлечени от тънките му устни, разтеглени в перфектно бледо О по време на оргазъм, от шепнатите пъшкания и от кожата с цвят на избелели от слънцето яйчени черупки. Бе толкова гладка, че почти не се отличаваше от изкуствената смарт-кожа на днешните секс игралки. Точно тази неговата нереална характеристика стоеше толкова добре на екрана. Някак съвършенството бе постигнато. Секс-кукла можеше да бъде истинско момче.

Добрин вкара кода за новите реклами, които щяха да се появяват на обичайните места и да водят към неговата страница, докато скоростта на необработения материал се забърза и превърна образа в трептящо петно. Софтуерът за лицево разпознаване започна да пресява в търсене на пиковите моменти на екстаз. Трансчовешки, така му изглеждаха на Добрин. Само нека не е старият, едър мъж, който често се възползваше тайно от куклата – и който определено не беше онзи, за когото тя бе предназначена. На Добрин му беше неудобно да слуша учестеното дишане на мъжа и да го гледа как спира, за да чуе нещо извън кадър, след което да ускори темпото и да свърши с изражение на лицето, което беше едновременно виновно и озарено.

Записът се забави до нормална скорост и очакваният момент настъпи: стонът, който караше Добрин първо да замръзне на място, после да се разтрепери; и който гарантираше потребителски наплив към страницата. Момчето лъщеше от пот от язденето на дилдото, беше като нажежено, сияеше и някак изглеждаше по-реално от който и да е друг човек. Добрин си представи, че е куклата, заменима и напълно обикновена като самия него, и остана на тази вълна, докато момчето не свърши.

– Добре се справи, пич – каза той и плесна куклата по гърдите: шумно, влажно, възбуждащо. Кожата на дланта му изтръпна.

И тогава се случи нещо.

ВОІ погледна право в очите на Добрин, нещо, което не се бе случвало досега. Хората не гледаха куклите си в очите. Никога. Случваше се да има някой бърз поглед, но не и съзнателен контакт очи в очи.

Но момчето продължаваше да се взира в Добрин по начин, който издаваше някакво намерение.

Наклони се напред, облягайки се на изкуствените гърди извън кадър. Лицето му завзе зрителното поле на камерата и един златистокафяв ирис, мъгляв като последицата от свръхнова, изпълни всеки пиксел на екрана. Ерекцията на Добрин се стопи в ръката му.

– Знам, че гледаш – каза ВОІ. Добрин започна да пресмята най-бързия начин да изтрие всичко. Да свали сайта, да се оттегли, да маскира и без това маскираното си IP, просто да изчезне. Не – това би било прекалено внезапно; би го изобличило на мига като очевидния виновник. Ще трябва да изчака поне до края на деня. Винаги има риск да те хванат. Това го знае всеки воайор. Беше ключов елемент от онова, което правеше цялата работа така вълнуваща. Разполагаше с резервни варианти за ситуации от този тип.

– Доволен ли сте от изпълнението, господин Иванов?

Мамка му.

Естествено. Всяко запитване на по-високо ниво в работата му би могло да стигне до истинската му самоличност, но за тази цел човекът със запитването трябваше да е червив с пари, а червивите с пари в София бяха опасни.

– Не бягай, Добрине. Иначе ще съм принуден да спазва гражданските си задължения и да докладвам на властите какво правиш, а това – поемане на въздух, пауза, – би било скучно. Ще се срещнем следната неделя на този месец. По обед. До паметника на Васил Левски. Ако не, просто ще трябва да съсия живота ти. Сигурен съм, че знаеш как изгл...

Добрин натисна шпацията и записът замръзна на средата на изречението. Без нежните очи, неясната усмивка на ВОІ имаше хищнически вид, мечи капан, тапициран в гладка кожа.

Той погледна календара на телефона си и преброи дните до дадения срок – достатъчно време да се пробва с бягство, да изчисти София от всяка своя следа. Достатъчно дълго въже, за да се обеси.

Играе си с мен. Говненцето иска да се гърча.

Рискът си беше важна част от този тип тръпка. Ако гледаш, без да премигваш, ако държиш клепачите си непрекъснато отворени, някой някога ще отвърне на погледа ти. От всички възможни развития на ситуацията, най-силно го изненада външното, което усети, че изпитва. Любопитството гъделичкаше слабите му. *Нямам търпение да те виия.*